

Byrons Statue af Thorvaldsen.

Spørgsmaalet om denne Statues Skjæbne har i den senere Tid saa ofte været bragt paa Bane, at vi troe, at en kort Beretning om den, der findes i det engelske Tidskrift „The Athenaeum“, og behandler ikke blot dette Kunstmærks Historie, men ogsaa dets Fuldkommenheder og Mangler, vil interessere vore Læsere.

„Denne Statue, der blev forstodt af Kirken, hvis Dom, som det synes, har været stærk nok til at veie op imod den Interesse, der knyttede sig til Navne som Byron og Thorvaldsen, og til at holde et Kunstmærk, der minder om dem begge, indsluttet i Kjældrene i Londons Øst, har tilfistd fundet en Bestemmelse, og efter at have gjenseet Maanens Straaler, befinder den sig nu hos Sir Richard Westmacott, under Forberedelse til at opriges i Trinity-College's Bibliothekssal i Cambridge. For vort eget Vedkommende anseer vi denne Bestemmelse passende, sjæll vi rigtignok maae besluge, at der ikke i Hovedstaden fandtes nogen henfigtssvarende Plads for den. Imidlertid har dog den offentlige Opmærksomhed, med Hensyn til dette Kunstmærk, i den sidste Tid været vakt i en saadan Grad, at vi ville forestaae dem, der havde med den at gjøre, at foranstalte den offentlig udførelset her i Staden — i Nationalgalleriet eller andensteds — før den slutte sig bringes til sin Piedestal i Cambridge.“

Medens denne Billedskitse befandt sig under Laas og Luke, udspredtes der i Publicum af de saa Indviede, der havde set den i Konstnerens Atelier, saa forskellige Meninger om dens Værd som Kunstmærk, og flettes der saa

mange Nygter i Omloeb angaaende de Omstændigheder, under hvilke den laa begraven i et Handelsselskabs Kjældere, at vi folte en stærk Opsordring til at faae Lejlighed til selv at domme angaaende det første Punkt, og at indhente paalidelige Oplysninger med Hensyn til det andet. Billedstøtten tilhører en Samling Subscribers, der var private Venner eller Beundrere af den afdøde Digter, hvilke bidroge til Mindesmerket med en Interesse, hvortil imidlertid Beløbet af den indsamlede Sum ikke kom til at svare. Først henvendte de sig om Udførelsen til Chantrey. Denne Konstner afflog imidlertid et Arbeide, der blev saa usfuldstændigt betalt, og Comiten, der ikke syntes at vide af, at der i England fandtes nogen anden Billedhugger, gik derpaa til Rom, for at søge en Meister. Det er ofte blevet sagt og gientaget, at Thorvaldsen udførte dette Værk gratis, paa Grund af sin enthouisaftiske Beundring for Digteren og Taknemlighed mod England, fordi en af dets Sonner havde lagt Grunden til hans Lykke. Skjont denne Haastand ikke er bogstavelig sand, indeholder den dog Sandhed nok til at hædre Konstneren og forhsie hans Arbeides Interesse. Den Sum, der var indkommen, blev — hvad dens Belob nu end maa være — rigtignok betalt til Thorvaldsen, men det var ikke nogen Pris, der svarede til hans Arbeide, og Konstnerens Svar skal derfor ogsaa omtrent have været følgende: „Mine Herrer! Jeg har ikke Haad til at skenke Dem Marmoret; men jeg vil tage imod Deres Penge og udføre Statuen“. Den Indsigelse, der ved dens Ankomst til England modte den med Hensyn til dens Optagelse i Westminster Abbeyet, fordi Digteren skulde være uverdig til at optages i det udsgitte Marmorselstab, som der findes, er tilstrækkeligt bekjendt. Efter Dr. Irelands Ød gjorde man forsøg paa at faae denne Excommuni-

cation tilbagekaldt af hans Eftersøger; men, hvad end Dr. Turtons Mening maatte have været, saafremt Sagen oprindeligt havde været henstillet til ham, følte han dog det Upassende at underhænde sin geistlige Førgåengers Dom; og saaledes har Statuen henligget i Pakkasserne lige indtil Trinity-Bibliotekets Døre aabnedes for den Forstudie.

Hvad selve Statuen angaaer, da troe vi ikke Nogen, der betragter den med konstnerisk Aand, vil føle sig støvet. Som Fremstilling af en Digter og denne Digter i Særdeleshed, er det et sjælt componeret og smukt udført Arbeide, der med en heel Deel af den danske Konstners Skjødesløshed og Ufuldendthed i Udførelse forbinder mindre end hans sædvanlige Strenghed i Stil. Sagen er, at Arbeidet fremstiller et Maleri, fra hvilket Synspunct man end betragter det, og et Maleri, der i lige høj Grad knyter Tanke til det Romantiske og det Clasiske. Skjolden sidder paa et Brudstykke af Ruinerne af et gammelt Tempel, og hans Hovsler paa et afbrukket Skæft af en nedslittet Soile. De af Konstneren paa det henkastede Brudstykke anbragte Ornamenter, der naturligvis skulle forestille antikt Billedhuggerarbeide paa Stenen selv, ere meget smagfuldt valgte som Attributer for Digteren: de paa højre Side forestille Minervas Ugle, medens paa venstre Side Lyrens Indvielse til Apol symboliseres. I venstre Haand holder Digteren en Bog, hvorpaas læses Titlen „Childe Harold“, og den noget i Beiret reiste Hage børres let af en Stylus, som han holder i den højre. Hovedet er noget hævet i Beiret og drejet om imod den højre Skulder; Højne stue opad, men uden noget dramatisk eller bestemt Udtryk af Begejstring. Vaade Blik og Stilling er det naturlige, ukonstede Udtryk for Tankefuldheden. Skjønheden af Digterens Haand og Haanded, og de fine former

af Halsen og Underansigtet ere slaaende gjengivne; men i Ansigtstudsrykket er der noget mere end blot Tankefuldhed, noget uendeligt Melancholii og Rosende, der forekommer os at være een af Arbeidets ypperste Guldkommenheder. Overansigtet bærer Præg af Smerte og Sorg, og en Skygge indenfra giver Ansigtstrækkene, som i deres øvre Form ere ungdommelige, et ældre Udsende. Costumet er en Ridedragt, hvorover løseligt er henkastet en Kappe, hvis Holder Konstneren har afsynnet til at give Boeret Reliefs. Med Hensyn til Tøjelte og Udtryk er Arbeidet særdeles sjælt: det gjengiver ganste den besynderlige, lunefulde Digters Aand, Charakter og Skjæbne; og Trinity-College's. herlige Bibliothek vil i denne Statue have en ny Gjenstand af Interesse for dets Besøgere.

Udførelsen af Figuren staar — ligesom Tilsædet er med mangt et arbejde af Thorvaldsens Arbeider — langt under Composition; og her er det, at de mere uvenligt fremte Konstdommere maae have fundet Anledning til de Udsættes, der have forledet dem til saa højtligt at undervurdere Arbeidet. Foruden den fremherstende Ufuldendthed i Behandlingen — med Undtagelse af Hovedet og Hænderne — findes der Fejl i Detallen, der umegeligt kunne give den strenge Kritiker tilstrekkeligt Strof til Udsættes, som man blot kan imødegaae ved at appellere til højere Sympathier og konstnerisk Tro. Ingen engelsk Billedhugger turde, at frygt for det Skrig, han vilde nedkalde over sit Hoved, vove at fremstille for Publicum saadanne Underextremitter, som Thorvaldsen har givet Digteren: ingen britisk Statue funde staar paa saadanne Jodder. Det høje Been, der er udført for at hvile paa en lavere Plan, — medens det venstre i mere hævet Stilling fastig sig paa det afbrudte Soileskæft — er formlost, idet deis Overdeel nævnligh mere er quindelig end mandlig. Alle disse Mangler havde Konstneren funnet rette, om han havde villet: det vilde have været en Guldkommenhed mere, som hans Meisel kunde have tilføjet til enhver som helst Tid. Det er imidlertid ingenlunde vor Hensigt at undervurdere det Fortjentstige i en fuldendt Udførelse, eller at forsvare Manglen deraf; men Tanken, som denne Statue udtrykker, har et indre Værd, der nok kan veie op imod al den Technik, der læres i Skoler eller indstørpes af Konstdommere.

